

Cimleved

JÓ GYERMEKEK KÉPES HETILAPJA.

Hárman egy ellen.

Megállj, megállj, csunya brekeke,
Nem lesz tied a tó feneke...

Mi ezennel hadat üzenünk,
Nádgránáttal hasadba lövünk.

Egyes szám ára Románia területén 4 leu.

Agyag és Vegyipar Részvénytársaság Satu-Mare — (Szatmár)

ELŐÁLLIT:

Csontenyvet,
Bőrenyvet,
Oroszenyvet,
Folyékonyenyvet.

Csontzsirt,
Különféle szappanokat,
Kocsikenőcsöt,
Műtrágyát.

Minden cimborá, mielőtt női
divat kelméket vásárol, ugy-
szintén menyasszonyi kelen-
gyét, látogasson el

Fratii Friedmann Testvérekhez

Satu-Mare.

Ahol csak legjobb anyagokból
gyártott árut kap.

E céget mi is a leg-
melegebben ajánljuk.

Cimborák!

Küldjétek anyukát

Spitz Béla

nagy áruházába bevásárolni, ahol
jutányos árban fiúk és leánykák ré-
szére minden színű szövet, grenadin,
zefir és kreton kapható. Fehérne-
mükhöz való vásznak igen nagy vá-
lasztékban.

E hirdetésre való hivatkozásnál min-
den 100 leu értékű vásárlás után egy
tábla csokoládét adok.

A SZATMARI LESZÁMITOLO- ÉS KERESKEDELMI BANK R.-T.

Alaptőke 5 millió lei. Tartaléktőke 1 millió lei.
Takarékbetét állomány 30 millió lei.

Vesz és elad mindennemű

idegen pénzeket
és amerikai chequeket
bevált.

Kölcsönöket

legelőnyösebben folyósít.

A „GENERALA” bukaresti biztosító
társaság, valamint a „ASSICURAZIONI
GENERALI” trieszti biztosító társaság
főügynöksége.

BETÉTEKET

könyvecskére és folyószámlára gyümöl-
csőztetésre elfogad és azokat kívánatra
azonnal bármikor visszafizeti.

Cimborád

JÓ GYERMEKEK KÉPES HETILAPJA.

Miért hívják Cimborának a Cimborát?

Elmeséli: Öreg Cimbor.

Én még kis diák voltam és nagy vakáción voltam otthon a falumban. Sok jó cimborám volt a falusi fiúk közt, akiket minden nap befogtam a spárgából készült hámba és végigságuldottam velük a kert alatt, a mezőn. Néha négy ilyen paripa is be volt fogva, szilajon toporzékoltak előttem és úgy vágattunk. Persze én is csak szaladtam utánuk a gyeplőt tartva, vesszőt suhogtatva, a kocsit csak elképzeltem, de azért jobban elfáradok én ma, ha kényelemben utazom, mint akkor, amikor csak képzeletben volt kocsim, igazában én is csak a saját két lábamon repültem a tüzes kétlábu paripák után.

A pompás négyesfogat után csikó is járt. És a csikónak már négy lába volt, szép, fekete szőre, hosszú farka: a Cimbor.

A Cimborá ugyan csak kutya volt, de a lovasdiban beállott csikónak, egyébként pedig az én legjobb és leghüségesebb barátom, igazi cimborám volt.

A Cimborá olyan volt, mint a talált gyerek. Egyszer, amikor az édesanyám elküldött valamiért a kék boltba — én nem tudom miért, de így hívták a falunkban a boltot — befogtam két leggyorsabb lábu paripámat. Ott heverésztek, legelésztek az udvaron, vártak rám, hogy menjünk játszani, hogy befogjam őket. Mondom: befogtam két legtüzesebb lovamat, két mezitlábas gyereket és gyi te Gyuri, gyi te Miska, csak úgy porzott utánunk az utca a kék boltig. Még jó, hogy valami vigyázatlan ember elébünk nem akadt, mert amilyen tüzesen mentek a paripák, még elgázoltuk volna.

Mikor aztán hazafelé vágattunk, egyszer

csak usgyé, utánunk veti magát egy irgalmatlan nagy, sovány, lomposfarkú fekete kutya. Nem sokkal volt kisebb, mint egy hetes bornyu. Hát én nagy vitéz voltam világeletemben, már egyedül mertem átmenni este a másik szobába, ha az ajtót nyitva hagytam, de attól az idegen kutyától bizony megijedtem egy kicsit és nem bántam volna, ha egy egyszeribe igazi szekér terem alattam, amelyikről az ember kacagva néz a kutyára. De nem csak én ijedtem meg, nem viselkedtek bátrabban az én szilaj paripáim sem. Az igazi ló, ha megijed valamitől, elkezdi esze nélkül szaladni. Ezek az én kétlábu telivérjeim az ijedtségtől egyszeriben megállottak és megjött a szavuk is.

Velem egyszerre csak annyit mondott a két táltos:

— Jaj!

Többet már nem is mondhattunk, mert a vadállat már ott volt mellettünk és mi el voltunk készülve rá, hogy hamm, egyszerre kap be mind a hármunkat. De akkor én most nem lennék itt és nem mesélném el nektek, hogy miért is hívják hát a Cimborát Cimborának.

Nem evett bizony az meg egyikünket sem. Megállott mellettünk, barátságosan megcsóválta a farkát, a két nagy szemével melegen ránk nézett úgy, hogy egyszeribe elmúlt minden ijedtségünk.

Mintha azt akarta volna mondani, hogy:

— Ne féljete kis cimborák, nem bántalak én benneteket, jámbor vagyok én, nem vagyok én harapós.

Megsimogattuk az új barátunkat, azután

megindultunk megint. A pajtásunk utánunk és egyenesen be velünk az udvarunkra, mintha otthon lenne.

Az én édesanyám nagyon jó asszony volt. Igen szerette az állatokat. Volt egy fekete csi kónk, meg egy kis tarka bornyunk, csak a kezéből ettek. Ha kiment az udvarra, csak annyit mondott, hogy:

— Pire, pire, libu, libu, tás, tás, puly, puly és tyuk, liba, ruca, pulyka egyszeribe körül-vették, úgy ösmerték, mert mindig ő szórta nekik a rostaalját.

Az új pajtást is szívesen fogadta. Rögtön enni adott neki, biztosan éhes szegény, nem lehet azt tudni, milyen messziről jött. Mert az biztos volt, hogy nem a mi falunkból való. A falusi gyerek ösmer minden kutyát névszerint.

Nem kellett elővenni a kalendáriumot sem, hogy onnan válasszunk nevet neki, egy-kettőre elkereszteltük Cimborának.

A Cimbor a aztán ottragadt nálunk. Sohasem tudtuk meg, ki ija-fija, honnan jött, mert a cimbor a nagyon okos, nagyon hü állat volt, csak hogy éppen nem beszélt.

Hüséges, jámbor állat volt, nem bántott soha senkit, de éjszaka nem ajánlottam volna semmiféle rosszakaratu embernek, hogy a portánkra betegye a lábát. Éjszaka, ha csak a közelben is érzett idegent, kieresztette öblös hangját és úgy tudott ugatni, hogy a tulsó faluvégén is megösmerték, hogy a Cimbor a ugat.

Ha a városból haza-hazamentem, az édesanyámmal együtt a kapuban várt, messziről meglátott, elébem szaladt, a nyakamba ugrott. Mindig a Cimbor a üdvözölt elsőnek.

Egyszer aztán szomorú hír hívott haza. Amikor megérkeztem, az én drága, jó édesanyám nem várt a kapuban. A Cimbor a a küszöbön feküdt szomorúan, kedvtelenül, nem ugrott rám örömmel, csak fájdalmasan rám nézett bánatos két szemével.

A szomorú, fekete gyászkocsit, amelyik a legjobb asszonyt a földön, az én drága jó anyámat vitte a temetőbe, az egész falu kikísérte. A gyászmenetben szomorúan, lehajtott fővel ott volt a Cimbor a is.

Azután én megint eljöttem otthonról és csak az édesapám írta, hogy a temetés után néhány nappal a Cimbor a elnyult a kapu előtt, meghalt.

Eltemették a kertbe, ahol már volt két kutya sirhant: a Picié, meg a Piculáé.

Felnőtt ember voltam már, de a Cimborát megsirattam.

Most aztán, amikor arról volt szó, hogy milyen címet adjunk ennek a kis ujságnak, amit kis pajtásainknak szerkesztünk, nyomban azt mondtam: Cimbor a legyen a neve.

Igy aztán ha a Cimbor a ott nyugszik is a falusi kertben, az emléke visszajött pajtásnak, mesés játszótársnak az én gyermekeimhez, meg mind a kis pajtásaimhoz, akik ezt a kis meseujságot olvassák.

Csilla.

III.

Még ezek történtek, Csilla vőlegénye
Öltözött vakító ragyogásba, fénybe.
Kápráztató, mint a déli nap sugára,
Tán még annál is szebb királyfi ruhája.
A szivárványos színben sziporkázva, égve,
Villog a sok gyémánt koronája, éke.
Tündérhonba készül, Csilla országába,
Alig várja már, hogy menyasszonyát lássa!
Ugy repes a szíve, úgy örül a lelke!

Minden gondolata, mint egy tarka lepke,
Csak csillához repül, csak Csillához szárnyal,
Csilláról csilingel a szívében száz dal.
(Megindul a menet. Soha olyan szépet!
Legelől a délceg Napkirályfi lépett
Paripája szőre selymes fehér bársony
S a reája rakott aranyos szerszám.
Surranó sugarak bohó táncot járnak,
Mint a kik valami nagy öröme várnak,
Két oldalt a király két leány testvére,

Azok is pompában, tündöklő fénybe,
Jobb felől vig hajnal, rózsaszín ruhában,
Pirosajku szemén kacagó sugár van.
Balra szép Alkonyat. Tüzes — lila fátyol
Omlik le reája s halvány arcáról,
Két merengő szeme álmodozva néz le,
Mintha Alkonyat a szemével beszélne...
És követik őket — nagyságszerint sorba,
Az ifju apródok, körivet alkotva
Egymás mellett jönnek. Heten vannak éppen.
Más-másszin ruhába öltözködve szépen.
És vannak még sokan, udvari fénybe,
Messzire csillámlik öltözetük fénye.
S hozzá napkirályfi már annyira vágyott,
Elérik nemsoká szép Tündérországot.

Mondjam e?.. Nemondjam?.. Oh milyen szomorú,
Oh, hogy miért is jön az öröme borul!

Tündérország felett sötét felhők ülnek,
Tündérország felől madarak röpködnek.
Sírnak a tündérek, gyászruhába járnak...
S mintha vége lenne kikeletnek, nyárnak,
Halk csöndesen hullnak virágok, levelek,
Mélységes gyász lebeg Tündérország felett.

Elrabolták Csillát! Elvitte a banya!...
Oda van, oda van, Napkirály csillaga!...

Szegény Napkirályfi!... A könnye hull, zokog:
„Olyan boldogtalan, olyan árva vagyok!”
Százszor elmondhatja a kis tündérekkel,
Hogy történt az eset! — és mikor vitték el? —
S azok elbeszélnek busan, könnyes szemmel:
Egy koldus leányka éppen tegnap reggel,
A főkapu előtt nagy betegen ott sirt.
A jószívű Csilla, hogy vigyen neki irt,
Kivül ment a kapun. S ez volt épp' a veszte!
Ármány gonosz hada gyorsan körülvette,
Felkapták s elvitték! — De nem tudjuk: merre? —
Nem hisszük, hogy urunk valaha meglelje...!

Szegény Napkirály a fehér rózsatrónra
— Amelyik az édes Csillának volt trónja —
Leborul és úgy sir, fájón, szomoruan,
Hófehér homlokán fekete boru van.
Majd csillapul kissé s feláll a királyfi
„Meg kell, hogy találjam! Történjék akármi!...!”
Fényes kíséretét vissza küldi haza.
Nem kell neki senki! — elindul ő maga!

IV.

Jaj de merre menjen! — a világ olyan nagy!
Bajos elindulni, kivált egy olyannak,
Ki maga se tudja: menni merre kéne? —
Jobbra e? — vagy balra? — Északra? — vagy délre? —
Végre előveszi aranyozott nyílát,
Majd megmutatja az neki a jó irányt!
Mégfeszített hurról biztatón bizva
Repül a nyilvessző, s messze visz az útja.
Megyen arra ő is. Lehajtva a feje.
Egyedül mendegél, csak a buja vele —
Pihenőt se' tartva amint megy mendegél,
A harmadik napon egy magas hegyhez ér.
Gondolja, hogy jó lesz aludni már egyet;
Majd oszt' holnap reggel, megmássza a hegyet.
Barlangot keresne pihenő tanyának,
Látva, hogy ott elől nem igen találhat,
Beljebb veszi útját. S hogy halad előre,
Csakugyan egy barlang szája áll előtte.

De hisz ott mozognak! De hiszen ott élnek!
Világosság mellett emberek beszélnek.
Napkirályfi bemegy a barlangnyíláson!
S lát olyat, mit sohse hitt volna, hogy lásson!
Tizenkét kis ember! Tizenkét kis törpe!
— Szakálluk oly hosszú, majd leér a földre. —
Zöld kötényben vannak mind a tizenketten
S apró csákányokkal bányásznak a hegyben.
Picike mécsesük övükbe van dugva,
Halvány világot vet jószágos arcukra.

Köszön a királyfi, jó estét kívánva.
Meglepődve néznek a kis törpék rája.
„Neked is jó estét! — szól a legöregebb —
Hogy kerültél ide, mi lenne a neved?”
„Én vagyok a fénynek sugaras királya,
Ugy nézzetek reám, mint a Napkirályra”
„Valóban!... Melletted elsápad a kincsem.
De hát te, Napkirály, mit keresel itten?
Mi járatba jöttél? — add elő a dolgot!”
Erre Napkirályfi nyelve megoldódott.

Leült. Beszélt, beszélt, panaszosan, busan;
Elmondta, hogy éppen boldogságra várva
Szakadt rá az élet boldogtalansága.
Elmondta, hogy Csillát Ármány gonosz hada
Elrabolta s most ő elindult egy maga,
Hogy élve vagy halva — de még egyszer lássa!
... Nincs, nincs bánatának, nincs a földön mása!

A jó kis törpéknek könnyet csalt szemébe
Napkirály szomoru, panaszos beszéde.
Vigasztalták: így-ugy! Majd csak megtalálja!
Most meg csak maradjon itt az' éjszakára,
Szólt a legöregebb: „Amikor csak lehet,
Mindig és mindenütt oltalmazód leszek.
S íme szakállimból adok három szálát.
El ne veszítsd! Tedd el legyen mindig nálad.
Akármilyen bajod lesz, huzd elő hirtelen,
S a mi kis seregünk azonnal ott terem.

Köszönte Napkirály, hogy olyan jó hozzá
Meg sem is érdemi — szerénykedve mondá!
Meghalt a törpéknél s elbucsuzott reggel:
„Köszönöm a szállást, de most már mennem kell”
Kivántak a törpék jó utat, szerencsét,
Kivánták, hogy rajta semmi kár ne essék.
Ő meg ment, mendegélt éjjel úgy, mint reggel,
Szívében reménnyel, majd meg'nt bánattal,
Ment pihenő nélkül, uttalan utakon.

Egy nagy erdőbe ért a hetedik napon,
S mert szürkülni kezdett, sötétedett a nap,
Tanyát ütött egyik öreg cserfa alatt.
Nagyot aludt s reggel botja után nyulva,
Rátért az erdőből kivezető utra.

Egy borostyánindát látott meg véletlen,
Ahogy erő nélkül fonyadva, tépetten,
Igyekezett volna felkuszni egy fára,
De száraz giz-gazok álltak az útjába.
Napkirály ezt látva, oda lépett hozzá;
„No megszabadítalak!” Jószívuén mondá
S az utonálló gázt elhárítja mind.

Erre a borostyán hálásan rátekint
S im — csodák-csodája! — az inda megszólal:
„Te jól tettél velem s én viszonzom jóval.
Szakiíts le számról három kis levelet,
Rázd meg, ha bajba vagy s azonnal ott leszek!”
A királyfi ezt is megköszönte szépen
S mivel a nap már jó utat tett az égen
Nagyobbakat lépve még gyorsabban haladt.
Egyedül az erdő öreg fái alatt.

Kilenc nap és éjjel egyfolytában menve
— Utjában még csak egy percig sem pihenve
Eljut egy szép tóhoz. Tükörén a tónak
Halóvány lótoszok lágyan ringatóznak

S ezüst széllel fel-fel csillan a habokban
Egy egy zöldes hullám lágyan omló fodra.

A virágos partról Napkirályfi nézi,
Ugy tetszik neki, hogy alig győzi nézni!
Gondolja, hogy itten tart egy kis pihenőt:
Ahogy körül tekint, hát a lába előtt
Meglát egy halacskát. Szegény haldokolva
Már már élet nélkül vergődik a porba!
Napkirály megszanja, lehajol, felveszi,
Megsimogatja s a hullámokba veti.
Alig, hogy ez történt a fényes habokból
Amelyek egy helyen szétnyíltak maguktól —
Könnyű fehér alak libbent ki a vízre.
Szinte megremegett Napkirályfi szíve,
Egy percre azt hitte, talán Csillát látja...?
Pedig nem Csilla volt, csak hasonló mása.

Arany volt a haja — éppen mint az övé!
S kis korona simult szép homloka köré,
S mi alatt szóra nyílt mosolygó kis ajka
Ezüst fényét a hold rezegette rajta.

Tudod-e, ki vagyok? — A vizek leánya.
Lakásom; ez a tó; s nevem Hullámka
Legkedvesebb halam adta vissza nékem
Olyan boldog vagyok! köszönöm is szépen
De meg jutalmazlak! Mire van szükséged?
Szólj, Hullámka rögtön megadja azt neked!

Felelt Napkirályfi: „Mire van szükségem?...
Tanácsra Hullámka!... Tanácsot adj nekem!
... Volt egy menyasszonyom... Olyan szép mint magad,
A haja is olyan, akár a te hajad —
Csilla volt a neve... Ugy, de úgy szerettem!
Elrabolták tőlem! — És most őt keresem...
Nem tudod merre van? — Hová vitték, hova? —
... Oh, mond meg Hullámka, hadd siessek oda!”
„Mennyire sajnálom! — de nem tudom látni!
... Hanem azért mégis — adok egy tanácsot,
A Szikla szigeten él egy öreg ember,
A haja, szakálla, fehér, mint a kender.
Ezer éves éppen, ő a világ hölcsé.
Tud az mindent, mindent! — kérdezzed meg tőle.”
Szólt Napkirályfi: „Hogy jutok én oda? —
Hiszen még a hírét sem hallottam soha!”
„Megleied ne busulj! Egyenes az útja
Amerre most jöttél, arra haladj újra!
S hol vége szakad a szárazföldi utnak,

Előtted egy tenger hullámai zugnak.
Ebben a tengerben van egy Sziklasziget
Mihelyst eléred az óriásvízet
Beledobsz egy lóbuszt. A többit meglátod.
(Napkirály le is tört egy lóbusz virágot.)
Ne felejtse mit mondtam! Most meg eredj szépen:
De várj! — hogy ne legyen feledve emlékem

Én meg ezt a három gyöngyöt adom neked,
Rázd meg ha bajba jutsz s azonnal ott leszek!
Ahogy ezt kimondta, elmerült Hullámka
Egy magasracsapó, ezüstös hullámba.
Megcsillant az öröm Napkirályfi szemén,
Szívében, lelkében újra élt a remény!

(Jövő vasárnap tovább mesélünk.)

Kis cimborák, adjatok enni a madaraknak!

Itt ülök a meleg szobában. A kályhában barátságosan lobog a tűz. Hallgatom, mintha sugdolóznék, ta én valami szép tűzmesét mond, hátha megértem és leírom az én kis pajtásaimnak, hadd olvassák ők is a Cimborában.

Ülök a kályha mellett a meleg szobában és kinézek az ablakon. Nézem a fákat, amelyeknek hatalmas, öreges, fehér szakálluk nőtt hóból, nézem, hogy megöszült a villanydrót és nagyon jól esik a meleg szobából kinevezve az ős látnom, hogy odakint, a nagy hidegben, hogy fáznak, dideregnek az emberek a felüti gallériu télikabátban. Meg hogy csuszálnak a síkos járdán, mint a pajkos gyermekek. Síkankóznak akár akarnak, akár nem. Egyik másik, zsupsz, esik is egyet, a másik jól kacag rajta, amíg a kacagástól neki is ki nem csuszik a lába, puff, az is jól megütötte a földet. Így mulatok, mulatozok, mert tudjátok kis cimborák, én nem vagyok kárörvendő ember, de azt mégse lehet megállani kacagás nélkül, mikor valaki elkezd kalimpálni kezével, lábával, amíg csak meg nem pihen az aszfalton.

Hát mondom nektek, kis cimborák, így mulatok, amikor, kopp, valami koppan az ablakomon. Még jó, hogy be nem törté. Cinye, gondoltam magamban, biztosan valamelyik pajkos gyerek hógolyót dobott az ablakhoz. Kinézek.

Hát nézz oda, amíg azon szórakoztam, hogy szereteti felebarátaim hogy bukdácsolnak az utcán, egészen elfeledkeztem róla, hogy még ma nem adtam enni az én kis verebeimnek. Éhesek a szegények és biztosan ők küldték hozzám az egyik pajtásukat, hogy bekopogion az ablakon: mi lesz a mai kosztal.

Mert tudjátok kis cimborák, már negyedik télen szórok egy-egy mérék kenyérmorzsát, az ebédől maradt burgonyát, egy kis tésztát az ablakpárkányra az éhes, fázós kis verebeknek. Egészen ideszoktak már hozzám, hiányoztak el, hogy ösmernek. Amikor az ablaknál meglátnak, már oda repülnek a párkányra és várják, hogy kiadjam az ebédjüket.

Kis cimborák, akik szintén meleg szobában laktok, akiknek megvan a jó kávétok, a finom ebédetek, próbáljátok meg, szórjátok egy kis morzsát az ablakpárkányra vagy valahova, ahol tiszta a föld, meglátjátok, milyen örömtőlök lesz benne, ha a kis éhes verebek oda szoknak és várni fognak benneteket.

Igaz, azt mondják, nekem is sokan mondták, hogy a veréb kártékony állat, kár neki enni adni. Hát először is, a veréb sok hasznót csinál. Elpusztítja a hernyót, amelyik fönkre teszi a gyümölcsösfaikat és ezzel több hasznót csinál, mint amennyi kárt tud tenni. Másodszor pedig a verebet a jó Isten teremttette. A jó Isten teremtményeit pedig segíteni ilyen kemény hidegben, nagy hóban, mikor nem tud élelmet találni, etetni, az csak olyan jó cselekedet lehet, amiért a jó Istenke szeretni fog benneteket. És harmadszor, ti csak akkor fogjátok megtudni, ha majd nagyok lesztek, hogy az emberek közt mennyi a kártékony, aki örömét leli abban, ha másoknak kárt tehet, mégsem éheztek egyiket sem. A kis veréb élete is az Istenke adománya, minden gyerek jót tesz, ha nem engedti ezt az életet a legborzasztóbb módon, az éhséggel kioltatni.

Hiszen a kis veréb nem tehet arról, hogy őtet a jó Isten úgy teremttette, hogy a buzaszemet szereti és nem a rostélyost vagy a csokoládékávé. Ezért neki nem jár büntetés.

Gondoljátok csak arra, hogy amugy is milyen rossz lehet szegénykének ebben a nagy hidegben meztelán, trikó és télikabát nélkül mindig kinnt lenni. Legalább ne éhezzenek a kis árvák, szórjátok ki, kis cimborák, egy kis morzsát nekik, meglátjátok, hogy milyen örömtőlök lesz szegény kis éheseknek és örömtőlök lesz nektek is, ha látjátok, hogy repülnek oda lakmározni a morzsákra.

Próbáljátok meg és majd irjatok nekem, hogy odaszoktak e a kis verebek?

Cimem: Dénes bácsi, a Cimborá szerkesztőségében.

Brekeke vitézi tette.

Békanyálas nádas tóban
Mondhatom, nem volt valóban
Nagyobb ur, mint Brekeke,
Pufók bátya gyermeke.

Vitéz kecskebéka volt ő,
Békanépnek éke volt ő,
Barnapettyes, vartyogó,
Jól ugró s nem totyogó.

Még úszó sem volt jobb nála,
Elbujhat sás zsombikjába
A legfürgébb vén csibor,
Ha Brekeke lubickol.

Ezért volt oly nagyra véle,
Nádas tónak ifja, véne.
Dicsőségét zengte mind,
Víz alatt s a sásba kinnt.

És egy holdas nyári estén,
Küldöttséggel felkeresvén,
Üdvözltek Brekekét
S vajdájukká megtették.

Fúpalástot adtak rája,
Sásbuzogányt a markába.

Fejére a koronát
Halpénzből csigát fonák.
Ez időnek elteltével
Ember nem birt Brekekével,
Csak henyélt az iszapon
S hortyogott a hév napon.

Hát egyszer csak — szörnyű eset
Réci néne rájuk lesett,
Hatalmasat hápogott
S Brekekére rárontott.

Brekeke a hápogásra
Szökölt volna vízbe sásba,
De jaj, minden késő volt,
Lába récecsőrben volt.

Históriák majd megírják,
Hogy csatájuk miként vívták
Réce néni s Brekeke,
Békák hőse, remeke.

Én csak annyit mondok itt el,
Meg is történt, kérlek hidd el:
Vajdánk buzogányt kapott
S récecsőrre rácsapott

Elzsibbadt a réce csőre,
Békaláb kihult belőle
S magát vitéz Brekeke
Zsupsz! a vizbe vetette.

Réce néne már hiába
Dugta le fejét utána

Brekeke ur messze volt
S büszke szóval kuruttyolt.

Ő volt a legelső béka
Pufók uram ivadéka,
Aki récén nyert csatát,
Ilyet senki nem pipált.

Naplóm

február 16. A héten a Lizivel, ezzel a kis undokkal, ki nekem — mint már tetszik tudni — kis leánytestvérem, nem volt semmi baj. Egyszer hátbavágtam ugyan, mert nem akarta elismerni, hogy mind a két válla érte a földet, mire ő elkezdett bögni, mire bejött édesanyám és két nyaklevest adott nekem; no de ez nem olyan nagy dolog, hogy érdekes lenne beleírni a naplóba. A héten nem is írtam volna naplót, ha éppen tegnap este nem történik valami nagy dolog, amit már igenis bele kell a naplóba írni.

Tegnap reggel összeszidott a tanító ur, mert piszkos volt a számtan füzetem,

— Szégyeld magad Póczok — mondotta a tanító ur — szégyeld magad. Ki látott már ilyen mocskos füzetet? Nézzed meg a szomszédodét, a Kalmár Gyuriét, olyan mint az arany.

És én tényleg nagyon szégyeltem magam, mert a tanító urnak igaza volt: az én füzetem tényleg tele volt krikssz-kraksszal, ujjnyommal, mázgálással és a Kalmár Gyuri füzete tiszta volt, mint az arany.

Tíz percben aztán rájöttem, hogy miért tiszta a Kalmár Gyuri füzete. Azért tiszta, mert Kalmár Gyuri sohasem jön le a szünetben az udvarra hógolyózni,

hanem fennmarad az osztályban, a padban és mindig tesz vesz valamit. A számtanóra után meglestem, hogy mit csinál, míg a többi fiuk hólabdázna az udvaron. Egész tíz perc alatt radirozott. Ugy, hát ezért tiszta az ő füzete! Na megállj!

Délben, az ebédnél, elpanaszoltam édesapámnak, hogy összeszidott a tanító ur. Mondtam azt is, hogy Kalmár Gyuri radiroz, azért tiszta a füzete. Édesapám azt válaszolta, hogy radir nélkül is tisztán kell a füzetbe írni, de mivel én még nem vagyok nagy fiú, nem bánja, vehetek magamnak egy radirt.

Nagyon boldog voltam. Öt leut kaptam, hogy vegyek rajta gummit és rögtön ebéd után elszaladtam, hogy megvegyem a radirt, amitől az én füzetem sem lesz többé piszkos és engem sem fog többé a tanító ur összeszidni, mint ahogyan tegnap délelőtt összeszidott.

Míg az emeletről lejutottam, folyton azon gondolkodtam, milyen gummit is vegyek. Kalmár Gyuri-nak olyan pici a gummija, hogy alig tudja a két körme közzé fogni. Én mindenesetre nagyot veszek, csak azt nem tudtam még, hogy puha gummit vegyek-e avagy keményet? Lenn az utcán megálltam

az első könyvesbolt előtt és megnéztem a kirakatban a gummit, Jaj, mennyi gummi volt ott! Volt ott egy nagy gummi, de az volt mellé írva, hogy tizenöt. Ennyi pénzem nincsen. Egy másik gummira az volt írva, hogy hat. Ennyi pénzem sem volt. Aztán volt ott gummi három leura, meg egy leura Istenem, bizony nem tudtam választani. Tovább mentem a másik könyvesbolt felé, hogy hátha annak a kirakatában látok majd olyan gummit, aminek öt leu az ára.

A másik könyvesbolt azonban messze volt. Közben minden kirakát megnéztem. Megnéztem a cipőket, az ingeket, a sítapalcákat, a kalapokat és megnéztem a cukrosboltban a kirakatait is. Ott egy nagyon szép csokoládés cukrot láttam. A tetején reszketős vonalú csokoládéöntés is volt. Megkérdeztem a boltost, két leu az ára. Kicsit drágállottam.

Adja egy leu-rt — mondtam — és közben úgy gondolkoztam, hogy négy leuért is lehet radírt venni, egy leuért megenném ezt a csokoládét.

Nem lehet — mondotta a kereskedő — de ez itt, ez egy leu és a kezembe nyomott egy darab csokoládét. Nagyon szégyeltem magam és nem adtam vissza a csokoládét, hanem kifizettem. A csokoládé nagyon jó volt és a legközelebbi könyvesboltban megvettem a radírt. De nem négy leut adtam érte, hanem csak hármat, mert háromért is lehetett radírt kapni.

Visszafelé menet a megmaradt egy leuért megint vettem egy darab csokoládét. Este vacsora után

hozzákezdtem radirozni. A radír nagyon jó volt, egy kicsit szakított ugyan egy kicsit piszkolt is, de azért nagyon jó volt. Mikor két oldalt kiradiroztam, oda-jött az édesapám megnézni, hogy mit csinálok.

— Ejnye, te fiu — mondotta — hiszen most piszkosabb a füzeted, mint azelőtt volt, micsoda radírt vettél te? Mutasd!

Odaadtam a radírt.

— Ilyen radírt adnak öt leuért?

— Ilyet bizony, nagyon rossz ez a radír — mondtam — de már fülig pirultam.

Az apám rám nézett és megcsóválta a fejét.

— Igazat mondasz te fiu? Tényleg öt leu volt ez a radír?

Erre én nem tudtam válaszolni, mert az édesapám nagyon a szemem közzé nézett. Elsírtam magam és az édesapám mindent megtudott.

Most naplót írok, mert mást úgy sem tehetek. Édesapám nagyon megszidott és büntetesképpen meghagyta, hogy három napig ki sem szabad mozdulni a szobából. Kalmár Gyuri ma délután korcsolyázni megy, én nem megyek. Vasárnap délután elviszik Lizit a színházba, engem nem visznek el. Ma délben vendégünk volt ebédre és én nem kaptam habos tortát.

És mindennek az a kereskedő az oka. Minek teszi a csokoládét a kirakatába?

POCZOK PISTA,
II. el. oszt. tan.

A bölcs kádi igazságot tesz.

Az öreg arab halálos betegen feküdt sátorában. Az öreg érezte, hogy a kaszás halál mihamarább eljön érte és éppen ezért végrendelkezni akart. Régi szokás az emberek között, hogy a hátramaradtak a haldoklónak utolsó kívánságát teljesíteni szokták. Az öreg arab azt akarta, hogy halála után nyugalom és béke legyen a fiai között, miért is magához hívatta a fiukat, hogy végrendelkezzenek, hogy közölje velük utolsó kívánságát.

Az öreg arabnak három fia volt: Ali, Hasszán és Juszuf. Mikor mind a három megérkezett a haldokló apának betegágyához az öreg arab felemelkedett fektéből és így szólt a három fiához.

— Édes fiaim! Úgy érzem, még csak néhány percig élek. Legnagyobb kincsem tizenhét paripám. A tizenhét lovat én még életemben el akarom köztöttek osztani, hogy halálom után az osztzkodás miatt köztöttek baj ne legyen. Hallgassatok hát ide: Ali! tied a lovak fele; neked Hasszán a lovak harmada jár; te pedig Juszuf elégedj meg a lovak kilencedével.

Az öreg arab nem bírt többet szólani. Az utolsó fájdalom meglepte és végzett vele.

A három fiu megsíratta az öreg arabot, eitte mette és meggyászolta. Aztán nekiláttak osztzkodni a tizenhét lovon. De alig fogtak az osztzkodáshoz, hamarosan megakadtak.

„Engem a lovak fele illet” — mondotta Ali — „tehát ki'enc ló az enyém”.

„Hogyis ne, — kiáltotta a másik kettő — tizenhétnek a fele nem kilenc, hanem nyolc. Te csak nyolc lovat kaphatsz”.

— „Na, na! Így talán mégsem! — válaszolt Ali. — Csak talán nem ajándékozom nektek, ami engem illet. Ha tizenhétnek a fele nem kilenc, akkor nem is nyolc; hanem nyolc és fél”.

— Jó — mondták a többiek — hát vedd az egyik lónak még a felét. Meglátjuk mit érsz egy lónak a felével.

Egymásra bámultak, mert nem tudtak egyebet tenni. Nem tudták kiokoskodni, hogyan lehessen tizenhét lovat úgy kettéosztani, hogy Alinak a fele jusson és még se kellessen egy lovat kettéhasítani.

Vitatkoztak, veszekedtek; de nem jutottak eredményre. Egyik sem akart örökségéből engedni és így nem tudtak sehogyan sem megegyezni.

Végre annyiban mégis csak megállapodtak, hogy a kádi elé viszik a dolgot. Az arabok a bírót, aki igazságot tesz az emberek vitái között, kádinak hívják. Az arab kádik bölcs emberek voltak, okosak, igazságszeretők és leleményesek.

A három fiu megjelent a bölcs kádi előtt és elmondották neki, hogy nem tudnak a tizenhét lovon apjuk kívánságához képest megosztzkodni.

Az öreg kádi sokáig gondolkozott a dolgon, aztán felráncolta bozontos szemöldökét és így szólt:

— Hát jó, segítsünk a bajon, de előbb íér jétek meg, hogy belenyugosztok abba, hogy kivétel nélkül mindegyik valamivel többet kapjon, mint amennyi jár neki.

Ebbe mind a három fiu nagyon szívesen beleegyezett.

A kádi erre maga elé hozatta a tizenhét szép lovat. Mikor a tizenhét paripa ott cikázott, ott viháncolt az udvarán, a kádi a saját istállójából is ki vezetett egy vén, fogatlan, csupa csont bőr gebét és hozzácsapta a tizenhéthez.

— Nos — mondta a bölcs kádi — most már tizennyolc ló van itt együtt, most már osztzkodhattok.

— De nem úgy van ám kádi — mondotta Ali — nekem nem kell ez a tizennyolcadik vén gebe, én nem fogadom el.

— De nekem sem kell ám! — mondotta Hasszán.

— Én sem fogadom el — zsörtölődött Juszuf.

— Várjatok csak fiuk — válaszolt szeliden a kádi — nem akarom én reátok kényszeríteni ezt az öreg lovat, hiszen mindenki maga választja ki a részét és azt a lovat választja, amelyik éppen neki tetszik. Nos Ali, elsősorban is Te válassz! Neked a lovaknak fele jár. Tizennyolcnak pedig kilenc a fele.

És Ali kiválasztott kilenc szép lovat.

— Így! — mondotta a kádi. — Most pedig válassz Te fiam, Hasszán. Megboldogult atyád úgy kívánta, hogy Tied legyen a lovak harmada. Tizennyolcat ha három fele osztunk, hat az eredmény. Válassz ki tehát hat lovat.

És Hasszán is kiválasztott hat szép lovat.

Nos — mondotta a kádi — már csak három ló áll itt az udvaron: két szép ló, meg az én vén lovam. Neked fiam a lovak kilencede jár. Tizennyolcnak kilencede pedig kettő. Vegyél Te is fiam két lovat.

És Juszuf is kiválasztott két szép lovat.

— No fiaim most mindannyian ki vagytok elégitve. Mindegyikötök megkapta a részét és senki sem kapta meg az én vén lovamat. Te kaptál kilencet, Te hatot, Te kettőt, ez összesen tizenhét. A tizennyolcadik lóra, amelyet egyikötök sem akart elfogadni, lássátok, szükség sem volt — szólt a bölcs kádi és behajtotta lovát az istállóba.

A három testvér nem értette meg az osztzkodást. Sehogyan sem ment a fejükbe, hogy miért is nem tudtak ők békésen megosztzkodni a tizenhét lovon, mikor a kádi is csak tizenhét lovat osztott köztük széjjel és mégis mindegyikőjük pontosan megkapta a maga részét.

Hát Ti gyerekek, értitek-e, hogy is volt ez a nagy csalafintaság?

A Detonáta orgonája.

Valamikor régesrégén, mikor ez a világ még olyan volt, mint egy cintányér, kerek is, meg lapos is, meg fényes is, akkor történt az, ami az én mesében megtörtént. Akkor történt az, mikor ez a világ olyan volt, mint egyetlen gyönyörű virágos rét. Ezrével és ezrével tündököltek fölötté a csillagok, mind-egyik legalább olyan szép, legalább olyan nagy, legalább olyan fényes és meleg, mint most a nap. Patakok futkároztak, bujkáltak a dus pázsitágyak közt, fecskék kergetőztek a verőfényes levegőben. Szél csak annyi jött néha dél felől, hogy megsimogathassa a füvek hajlékony szálait, eső csak annyi esett, amennyit két összemarokkal a legkisebb gyermek is felmérhetne.

Gyönyörű világ volt ez. Boldog világ volt.

Az emberekből azonban akkor még csak egyetlen egy család élt ezen a gazdag, boldog földön. Óriások voltak természetesen, akiknek csak tizenkettőt kellett lépni, hogy a föld egyik széléről átjuthassanak a másikra s ha onnan visszanéztek, még megtudták látni a föld másik peremén maradt hozzátartozóikat, amint bucsut integetnek feléjük kezeikkel. Tizenkét gyermeke volt az öreg óriáspárnak. A tizenkettőből hat fiu és hat leány, hat barna és hat szőke, hat szép és hat csunya, hat nagyon rossz és hat nagyon jó. Ez a tizenkét gyermek, ha körbefogózott, körül tudta táncolni a földet.

A tizenkét óriásgyermek egésznap csak játszott, a két öreg óriás, apjuk és anyjuk, egész nap csak gyönyörködött a gyermekek játékában. Egy dolog hiányzott azonban ennek a szép családnak az életéből, amely nélkül tökéletlennek érezték az életet és némának azt a gyönyörű, virágos világot. A muzsika hiányzott ezeknek az embereknek az életéből. Ha táncoltak, nem volt zene, mely ütemes mozgásba ringatta volna őket, ha dalolni akartak, csak olyan csunya éles hang hagyta el a torkukat, mint a papagály-rikácsolás. Az öregeknek pedig, akiknek már lábai nem bírták a táncot s a kergetőzést, olyan jólesett

volna néha, csendes estéken valami kedves, bánatos dalt hallgatni, mely elmúlt fiatalságukra emlékeztette volna őket.

A legfiatalabb óriásfiu, a csunya, de nagyon okos és jó Kereső, addig-addig törte a fejét, amíg rájött a nyitjára, hogyan lehetne zenével betölteni ezt a szép világot.

— Atyám — szólt egyszer Kereső, — tudod miért hiányzik a mi életünkből a zene? Nem mibennünk van a hiba, hanem a földben, amely ilyen lapos, ilyen tagolatlan. Nézd, közöttünk van szép is, csunya is, van jó is, rossz is, szőke is, barna is. Ezért van meg közöttünk mindenben az összhangzás. Mi sohasem tudunk összeveszni, mert a jók szeliden engednek a rosszaknak s ha a rosszak egymásközött veszekednének, a jók mindig kibékitik őket. De ha mind jók volnánk és nem volna kinek engedni, nem volna érdemes jónak lenni. Ha mind rosszak volnánk, azért sem volna érdemes élni, mert csak mind veszekedni tudnánk. Ha mind szépek volnánk, nem tudnánk gyönyörködni egymásban, ha mind rutak volnánk, mindig bánatosak volnánk, mert hiányozna életünk kiegészítője, a szép. Így van szüksége a virágos lapálynak a kopár oromra, a mélységnek a magasságra, az életnek a halálra. De próbáljuk meg, emeljünk tizenketten tizenkét hegyet. Álljunk fel aztán tizenketten a tizenkét hegy tetejére és onnan próbáljunk a mi tizenkétféle hangunkon énekelni. A völgyekben valahol össze-találkozna ez a tizenkét hang, ide-oda zengetnék a hegyoldalak és mire ezek a hangok a ti fületekhez érnének, olyan szépek volnának, olyan összhangzók, mint a mi egymás iránti szeretetünk összesége, amely titeket gyönyörűséggel tölt el.

Elszóródtak hát az óriásfiuk tizenkétfelé a tányérformájú földön és elkezdtek építeni a tizenkét hegyet. A nagyobbak akkorákat építettek maguknak, mint a Himalája, meg az Alpok, meg a Magas Tátra, a kisebbek csak szelid dombocskákat, vagy közepes nagyságú hegyeket, kiki a maga ereje és képessége szerint.

Kereső valahol Erdélyben egy különösen szép formájú hegyet épített magának. Az egész fehér márványból volt, karcsu oszlopok egyenként kiifaragva rajta, öröme és káprázata volt a szemnek, ha olyankor nézett rá, mikor szétporzott az oszlopéleken a milliónyi nap-sugár.

Volt azonban Keresőnek egy ikertestvére akit Lustának hívtak, bizonyára azért, mert mindig lustálkodott. Ő állott ki máskor is leghamarabb a táncból, ő kelt ki felhődunyhái alól mindig a legkésőbb, s ha jó szülei valahova küldték, ő járta meg az utat leg-hosszasabban. Ez a Lusta az építés tizen-egyedik napján is csak ott tartott a maga hegyével, ahol a többiek tizenegy nappal ezelőtt elkezdették. Mikor a tizenkettedik napon már mindnek befejezéshez közeledett a munkája, Lusta még mindig a lapos réten ült és düny-nyögött:

— Persze, most valamennyien készen lesznek s ha este hazamegyünk, biztosan elmondják apámnak, hogy miattam nem lehet megkezdeni azt az átkozott zenélést. Apám erre össze fog szidni és ráparancsol, hogy most már egyetlen napi munkával pótoljam, amit az elmúlt tizenkét nap alatt mulasztottam. Ennek az egész ostobaságnak Kereső az oka, ő találta ki a fárasztó hegyépítést.

Ekkor fogant meg a gondolat Lusta agyában, hogy ő el fogja kergetni Keresőt és elfoglalja tőle a hegyet, melyet amaz tizenkét napi nehéz munkával és annyi gonddal épített.

Kereső azonban a sarkára állott:

— Mindenkinek meg kell dolgozni a maga eredményeiért. Ha apánk szigorú lesz és ráparancsol, hogy egy nap alatt pótolod a mulasztásodat, ígérem, hogy segíteni fogok neked. De nem adom át a magamét, amint én sem venném el a tiédet, ha százszor szebb volna is az enyémnél.

Lusta ekkor nem felelt semmit, de már tudta, hogy mit fog cselekedni.

Estére egybegyűlt otthon mind a tizenkét óriásfiú, elbeszéltek ragyogó arccal szüleiknek, hogy melyikük milyen hegyet épített. Lusta azt hazudta, hogy ő is épített egyet,

pedig ti tudjátok, hogy még egy követ sem tett a másokra a tizenkét nap alatt. De a lustaság volt mindig első oka a hazugságnak, mert hazudni mindig egyszerűbb volt, mint dolgozni. Testvérei pedig nem árulták el, mert nem voltak árulkodók. Tudták, hogy az igazság előbb-utóbb ugys napfényre kerül.

Az öreg óriás büszkén nézett végig gyermekein és szépen eltervezték, hogyan kezdik el másnap a muzsikát. Édesapjuk kiáll a földnek olyan pontjára, melyet mind a tizenkét hegy tetejéről látni lehet és ő fogja verni jáspisbottal a taktust. Mialatt a gyermekek énekelnek, édesanyjuk kiül otthon a ház elé és gyönyörködik a muzsikában.

Ugy is történt.

Másnap kiállott az öreg óriás a föld egyik pontjára, ahonnan tizenegy hegy tetejét láthatta. De feltűnt neki, hogy nem látja a tizenkettediket. Mivel azonban már a szemei öregek voltak és nem tudta kivenni gyermekeinek arcát a nagy távolság miatt, elkiáltotta magát:

— Amelyikőtök nem lát engem, szóljon!

Néven szólította mindet és mindegyiktől ugyanaz a válasz jött:

— Látlak, édesapám.

Az öreg óriás azt hitte, hogy az ő szemei nem látják a tizenkettedik hegyet. Lehet, hogy az van a legtávolabbra, hát belenyugodott és beintett a zenekarnak jáspis karnagyi botjával.

Gyönyörűséges hangverseny muzsikája töltötte be akkor a világot. A tizenkét gyermek hangja, mely régebben, mikor még nem voltak hegyek, egyenként tűrhetetlenül rikácsoló volt, most mind egy-egy hang-szer szavához hasonlított. Volt ott hegedű, kürt, fuvola, kisbőgő, nagybőgő, citera, orgona, bombardon, oboa, klarinét, hárfa és dob s ezek a hangok felséges összhangba olvadtak össze.

A Lusta hangja azonban, mivel alatta csak hazugság volt a hegy, állandóan hamisan hangzott ki a zenekarból.

Az öreg óriás leintette a zenekart és újra elkiáltotta magát:

— Valahol valami hibának kell lenni! Melyikőtök énekel hamisan?

— Én nem, én nem — kiáltotta egymásután tizenkét torok.

Az óriások édesanyjának pedig, valahányszor újra kezdték a zenét és füléhez érkezett a hamis hang, mindig valami névtelen keserűség fogta el a szívét. Mint az édesanyák rendszerint, ő is előre érezte, hogy ebből valami nagy bajnak kell lenni.

Mikor estére hazamentek, mindnyájan meg voltak elégedve, de mindnyájuk örömébe valami kis bosszúság is vegyült, hogy nem sikerült minden egészen úgy, amint ők azt szerették volna. Tudták, hogy ennek Lusta az oka, de nem szólottak még most se semmit. Apjuk azt tanácsolta nekik, hogy másnap reggel mindnyájan menjenek ki, nézzenek utána, hátha valamelyik hegynek az építésében van a hiba. A fiúk összenéztek, nem szóltak egy szót sem. Lusta elfordította a fejét. Reggel aztán kimentek mind a tizenketten.

Lusta korábban kelt, kilopózott egyedül a házból, kiszaladt és elrejtőzött a Kereső építette hegy háta mögé. Mikor Kereső is odaért, Lusta felkapott egy letört szikladarabot és agyonverte ikertestvérét. A hegy alatt barlang volt, abba rejtette Kereső holttestét és betömte a barlang száját omladékkal. Mire felsütött a nap, már ő állott a Kereső építette hegy ormán és ő énekelt Kereső helyett. Most már nem volt hamis hang a zenekarban, csak egy hang hiányzott belőle, ennyi volt az egész.

De ezt a hallatlan gonoszságot a hegy nem tudta elviselni. Gyönyörű márványoszlopai egészen elfeketedtek, mert most már nem Kereső hófehér lelkét fejezték ki, hanem a Lustáét, mely gonosz és fekete volt.

Erről tudta meg a két öreg óriás, hogy mi történt. És megátkozták keservükben gyilkos fiukat. Megátkozták, hogy minden fekete legyen, amihez nyúl, ahová lép. És világle-

técen a fekete hegyen énekeljen, onnan hirdesse önmaga a saját gonoszságát.

Mióta Kereső meghalt, azóta nem tökéletes a világ. Minden szép volna benne, minden jó volna benne, de egy valami hiányzik belőle mégis: a Kereső hangja. Egy árnyalattal több gonoszság van benne, mint jószág. Mert egy jó emberrel kevesebb van, mint kellene és egy gonosszal több. A fekete orgona-formájú hegy Verespatak mellett fekszik. Detonátának hívják.

ACIMBORA REJTVÉNYEI

Ugró rejtvény.

K	L	M	U	K	I	T	F	M	R	K
O	U	B	S	R	S	O	A	E	I	A

Betű rejtvények.

aj	d	d	d
Á	d	d	d

tól-ály

Minél többen fejtsetek meg ezeket a rejtvényeket. A rejtvényfejtés jó és hasznos mulatság. Örül az ember, ha teljes eredményre jut és ezenfelül is a rejtvények értelmének kiokoskodása élesíti elméteket, fejlesztí leleményességeket.

Aki helyesen megfejt a »Cimbora« mai számának rejtvényeit, az írja meg a megfejtést a Cimbora szerkesztőjének. A megfejtők között három szép mesés könyvet fogunk ki-sorsolni és a szerencséseken felül lekö-zöl-jük a lapban mindazoknak nevét akik a Cimbora mai rejtvényeit helyesen fejtették meg.

E szám rejtvényeinek helyes megfejtését, a nyertesek, valamint a megfejtők neveit a Cimbora ötödik száma közli.

A szerkesztésért Dénes Sándor felel.

A Cimbora mai számának illusztrációt Csengery István rajzolta.

Kiadótulajdonos: A Szabadsajtó könyvnyomda és lapkiadó részvénytársaság.

Kiadóhivatal: Satu-Mare (Szatmár) Eötvös u. 4.

INGYEN CSOKOLÁDÉT KAPUNK SPITZ BÉLÁNÁL.

A CIMBORA POSTÁJA

Öreg Cimbora üzeni.

(Ebben a rovatban minden kis cimbora levelére válaszolunk.)

Rosenfeld Lili. Alig jelent meg a Cimbora első száma, a posta csak úgy ontotta a leveleket, amelyeket a kis cimbora írtak. Nem is tudjátok kis cimbora, hogy milyen nagy örömet szereztek nekünk ezekkel a kedves kis levelekkel, amelyek mind azt jelentik mi előttünk, hogy sok jó kis pajtást szerezünk magunknak. Ez a meleg érdeklődés csak szorosabbá teszi köztünk a barátságot, amelyet mi igyekeznünk fogunk minél tartósabbá tenni. Az első, akinek a levelét megkaptuk, te voltál Lilike, aki mindjárt egy tanácsot is küldtél a leveledben. Azt írod, hogy az összes cimbora barátok nagyon fognak örülni, ha a Cimbora előfizetőinek egy kölcsönkönyvtárt nyitunk, amely mesés könyvekből és ifjúsági elbeszélésekből fog állni és amelyekből a kis cimbora egy bizonyos összeg fizetése ellenében minden héten egy könyvet kapnának kölcsön. Az eszméd mindenestre nagyon jó és köszönjük többi kis cimbora nevében is, hogy ránk és rájuk gondoltál. Sajnos azonban, mi még csak a kezdet kezdetén vagyunk ahhoz, hogy az ötletet valóra váltsuk. Sok pénz kell ahhoz Lili. De jó az Istenke, majd ad pénzt, akkor veszünk egy könyvtárra való könyvet és megnyitjuk a Cimbora kölcsönkönyvtárát. **Kardos László.** A képrejtvény ügyes, de a mi kis cimborainknak nehéz lenne megfejteni. Nem mind olyan nagyok a cimbora, mint te vagy Laci. — **Neubauer Ferenc.** Nemcsak te vetted észre, hanem sok más cimbora is, hogy a múlt heti betűrejtvényben egy A betű helyett I volt. Ezt úgy hívják, hogy sajtóhiba. Előfordul ez néha a nagy sietségben a legjobb tanulóval is. Bocsássatok meg ne adjatok ezért szekundát nekünk, a sarokba se állítsátok ki a Cimbora, megígérjük, hogy máskor jobban fogunk vigyázni — **Szirmai Tibor és Pisti.** Dehogy is áruolom el apunak, hogy a gépen írtatok a levelet. Nem akarom én, hogy kikapjátok. Nem szoktunk mi áruzkodni, mert az csunya szokás. De máskor azt a szót, hogy „tessék” ne így tessék

járni, hogy „tesék”, hanem két „s”-sel, akárhogy siettek is. Hiszen ketten vagytok hozzá, győztök két „s” betűt is leírni egy szóba. Azt meg nem ígérhetem, hogy a képes könyvet a rejtvény megfejtéséért hazaküldöm. Nem úgy megy az, hékás. A megfejtők neveit beletesszük egy nagy kalapba, onnan kihuzunk három cédulát és akinek a neve ezen a három cédulán lesz, azok kapnak könyvet. Sok okos ember van ám a mi kis cimboraink közt, aki megfejti a rejtvényt. Reméljük azonban, hogy szerencsések lesz és egyszer csak a ti neveitek is ki fog jönni a kalapból.

Előfizetési árak:

Egész évre	160 leu.
Fél évre	80 leu.
Negyed évre	40 leu.
Qgy. hóra	15 leu.

A Cimbora hetenként egyszer, vasárnap jelenik meg.

Az előfizetések

a Szabadsajtó könyvnyomda és lapkiadó részvénytársaság

Satu-Mare (Szatmárnémeti) címre küldendők.

Általános Ipari és Kereskedelmi Részvénytársaság

Satu-Mare (Szatmár) Str. Stefan Cel Mare (Kazinczy utca) 1.

Alaptőke 3.000.000, — lei,

Telefonszám 276. Sürgőny cím: Comerciala.

EXPORT-IMPORT.

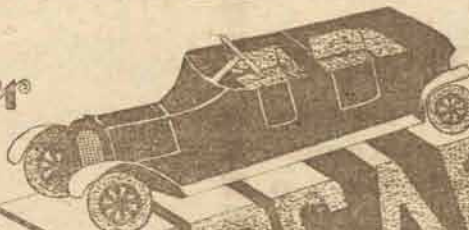
Kiscimbora ha fáj a fogatok

Garai bácsi fájdalom nélkül megcsinálja.

O-O

Plata-Victoria 6.

Burger

AUTOGARAGE

Bérlők:

Juhász és Grünfeld

BÉRAUTÓK. BENZIN, OLAJ, KARBID.

CALEA DRAGOS-VODA 6. — SATUMARE — TELEFON: 197.

A jövő
vasárnap is
bekopogtat
a
CIMBORA

INGYEN CSOKOLÁDÉT KAPUNK SPITZ BÉLÁNÁL.

Cimborák!

Ruha és :
fehérnemű :
szükségleteiteket

Kesztenbaum & Friedman

divatáruházában

Plata Victoriei (Deák-tér) 6. sz.

szerezzétek be, mert
legjobb minőségű
árut legolcsóbb ár-
ban itt kaphatunk.

Akar Ön szép lakást?

Ha szép hálószoba bútort jutányos árban
akar venni, keresse fel — saját érdekében —
Herman Jenő beraktározási vállalatát. Bul.
Basarabilor (v. Bathány-u.) 11. Telefon: 251.

Legolcsóbb ?
bevásárlási forrás
?
SCHÖN TESTVÉREK DIVATÁRUHÁZA !!

Hangya szövetkezet

(a főpostával szemben)

Raktáron tart
minden kapható
fűszer- és rövidárut.

Cimborára

előfizetéseket Erdély
minden könyvkeres-
kedője felvesz.